

Ο Ήλιος και η Ρόδος

Μοίραζαν την γη ο Δίας και οι άλλοι θεοί κάποια μέρα. Ο Ήλιος έλειπε στο καθημερινό του δρομολόγιο και τον ξέχασαν. Τον θυμήθηκαν, όταν τέλειωσε τη δουλειά του και πήγε να τους βρει. Τα είχαν όμως όλα μοιραστεί και δεν έμενε τίποτα για εκείνον. Ο Δίας αναγνώρισε το σφάλμα του και είπε ότι η μοιρασιά θα ξαναγίνει από την αρχή. Ο Ήλιος εξήγησε πως κάτι τέτοιο δεν χρειαζόταν. Από ψηλά στο δρομολόγιό του, είχε δει ένα μεγάλο νησί να αναδύεται και του άρεσε. Του ακούσε αυτό. Με ευχαρίστηση ο Δίας του το παραχώρησε. Η Λάχεση, η μια από τις μοίρες, αυτή που μοιράζει τους λαχνούς της ζωής, ορκίστηκε μαζί με τους θεούς ότι το νησί θα ανήκε στον Ήλιο.

Ο Ήλιος ήταν ερωτευμένος με μια νύμφη, την κόρη της Αμφιτρίτης (της Αφροδίτης κατ' άλλους), Ρόδο. Την παντρεύτηκε και την πήγε στο πια νησί του. Του έδωσε το όνομά της. Εκεί, στη Ρόδο, γεννήθηκαν οι επτά σοφοί γιοι του ζευγαριού. Πρώτος από αυτούς, ο Κέρκαφος απέκτησε γιους τον Κάμειρο, τον Ιάλυσο και τον Λίνδο, οικιστές των ομώνυμων πόλεων.

Η λατρεία του Ήλιου στην Ρόδο συνεχίστηκε ως τα ιστορικά χρόνια, παρ' όλο που ο θεός είχε πια ανά το πανελλήνιο υποκατασταθεί από τον Απόλλωνα. Θεωρείται βέβαιο πως αυτός ο διαχωρισμός πρέπει να έγινε στην εποχή ακόμα της μυκηναϊκής κυριαρχίας.

Τον Δ' π.Χ. αιώνα, η Ρόδος έφτασε σε πολύ μεγάλη ακμή με 3.000 αγάλματα να την κοσμούν (τα 2.000 από αυτά ήταν αφιερωμένα στον Ήλιο), καθώς συγκέντρωσε στο έδαφός της μεγάλους καλλιτέχνες. Ανάμεσά τους ήταν και ο Λύσιππος (β' μισό του Δ' αιώνα), επίσημος ανδριαντοποιός του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Μαθητής του Λύσιππου ήταν ο χαλκουργός Χάρης, από τη Λίνδο, που φιλοτέχνησε τον τεράστιο Κολοσσό της Ρόδου. Ήταν αφιερωμένος στον θεό Ήλιο και είχε ύψος 34 μ. Κατέπεσε και διαλύθηκε το 224 π.Χ., όταν καταστροφικός σεισμός έπληξε το νησί. Τον αποτελείωσαν οι Σαρακηνοί, εννιά αιώνες αργότερα.

Υπήρχε αρχικά ακόμα ένας τόπος που ανήκε στον Ήλιο. Είχε τσακωθεί με τον Ποσειδώνα για την κυριότητα της Κορίνθου. Το ζήτημα είχε τεθεί στη διαίτησία του Εκατόγχειρα

Βριάρεου που απέδωσε στον Ποσειδώνα τον Ισθμό και στον Ήλιο τον Ακροκόρινθο. Ο Ήλιος χάρισε το μερίδιό του στην Αφροδίτη.

Κλυτίη και Λευκοθή

Για ένα καιρό, ο Ήλιος είχε σχέσεις με την Ωκεανίδα Κλυτίη αλλά γλυκοκοίταζε και την κόρη του Όρχαμου και της Ευρυνόμης, την όμορφη Λευκοθή. Αυστηρός πατέρας ο Όρχαμος είχε περιορίσει την κόρη του αλλά ο Ήλιος κατόρθωνε να φθάνει σ' αυτήν παίρνοντας την μορφή της Ευρυνόμης. Έτσι, κάθε μέρα μπορούσε και την θαύμαζε από κοντά αλλά, με όλα αυτά, καθυστερούσε το δρομολόγιό του και αργούσε να επισκεφτεί την Κλυτίη.

Η Ωκεανίδα κάτι υποψιάστηκε και έφαξε να βρει ποια ήταν η αντίζηλός της. Εύκολα κατέληξε στην Λευκοθή. Για να την βγάλει από την μέση, πρόφτασε τα καθέκαστα στον αυστηρό Όρχαμο. Αυτός έγινε έξω φρενών. Άρπαξε την κόρη του και την έθαψε ζωντανή. Γνωρίζοντας ο Ήλιος ότι αυτός ήταν η αιτία της συμφοράς, μεταμόρφωσε την Λευκοθή σε δεντρολίβανο. Και βέβαια, παράτησε και την Κλυτίη που άρχισε να μαραζώνει. Μεταμορφώθηκε σε ηλιοτρόπιο και κάθε μέρα στρέφει στον ουρανό αναζητώντας τον ήλιο.

(τελευταία επεξεργασία, 3 Οκτωβρίου 2020)